TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2018. gada 22. martā *

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Maksājumu pakalpojumi – Direktīva 2007/64/EK – 3. panta e) un o) punkts – 4. panta 3. punkts – Pielikums – 2. punkts – Piemērojamība – Daudzfunkcionālu terminālu ar iespēju izņemt skaidru naudu ekspluatācija azartspēļu zālēs – Valsts iestāžu represīvās prakses saskaņotība – Ar prettiesisku darbību iegūtu naudas summu konfiskācija – Eiropas Savienības Pamattiesību harta – 17. pants

Lieta C-568/16

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Amtsgericht Nürtingen* (Nirtingenas pirmās instances tiesa, Vācija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2016. gada 2. novembrī un kas Tiesā reģistrēts 2016. gada 10. novembrī, kriminālprocesā pret

Faiz Rasool,

piedaloties

Rasool Entertainment GmbH.

TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs L. da Krušs Vilasa [*J. L. da Cruz Vilaça*] (referents), tiesneši E. Levits, E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], M. Bergere [*M. Berger*] un F. Biltšens [*F. Biltgen*],

ģenerāladvokāts: H. Saugmandsgors Ē [*H. Saugmandsgaard Øe*]

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*]

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

– *F. Rasool* vārdā – *S. Kauder*, *R. Steiner* un *R. Karpenstein*, *Rechtsanwälte*,

– *Rasool Entertainment GmbH* vārdā – *S. Keck*, *Rechtsanwalt*,

– Beļģijas valdības vārdā – *M. Jacobs* un *L. Van den Broeck*, pārstāves, kurām palīdz *P. Vlaemminck*, *R. Verbeke* un *J. Van den Bon*, *advocaten*,

– Eiropas Komisijas vārdā – *T. Scharf* un *H. Tserepa-Lacombe*, pārstāvji,

* Tiesvedības valoda – vācu.

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2007/64/EK (2007. gada 13. novembris) par maksājumu pakalpojumiem iekšējā tirgū, ar ko groza Direktīvas 97/7/EK, 2002/65/EK, 2005/60/EK un 2006/48/EK un atceļ Direktīvu 97/5/EK (OV 2007, L 319, 1. lpp.), 3. panta e) un o) punktu un 4. panta 3. punktu, skatot tos kopsakarā ar tās pielikuma 2. punktu, kā arī Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 17. pantu.

2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar kriminālprocesu, kas ir uzsākts pret *Faiz Rasool*, *Rasool Entertainment GmbH* (turpmāk tekstā – "*RE*") izpilddirektoru, par daudzfunkcionālu terminālu ar iespēju izņemt skaidru naudu uzstādīšanu spēļu zālēs, kuru operatore bija šī sabiedrība, bez Vācijas tiesību aktos, ar kuriem ir transponēta Direktīva 2007/64, paredzētās atļaujas sniegt maksājumu pakalpojumus.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

3 Direktīva 2007/64 no 2018. gada 13. janvāra tika atcelta un aizstāta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu (ES) 2015/2366 (2015. gada 25. novembris) par maksājumu pakalpojumiem iekšējā tirgū, ar ko groza Direktīvas 2002/65/EK, 2009/110/EK un 2013/36/ES un Regulu (ES) Nr. 1093/2010 un atceļ Direktīvu 2007/64/EK (OV 2015, L 337, 35. lpp.). Tomēr, ievērojot faktu, uz kuriem attiecas pamatlieta, rašanās datumu, ir jāņem vērā Direktīva 2007/64. Šīs direktīvas preambulas 6., 20., 22., 26., 36. un 54. apsvērumā bija noteikts:

"(6) [..] nebūtu pareizi, ja ar šo tiesisko sistēmu reglamentētu visas darbības jomas. Tās piemērošana būtu jāattiecina tikai uz tiem pakalpojumu sniedzējiem, kuru galvenais darbības veids ir maksājumu pakalpojumu sniegšana maksājumu pakalpojumu lietotājiem. To arī nav pareizi piemērot pakalpojumiem, ja naudas līdzekļu nodošanu no maksātāja maksājuma saņēmējam vai to transportēšanu veic vienīgi banknotēs un monētās vai ja nodošanu veic ar čeku, vekseli, parādzīmi vai citiem instrumentiem, kuponiem vai kartēm, kas izrakstītas maksājumu pakalpojumu sniedzējam vai citai personai, lai maksājuma saņēmēja rīcībā nodotu līdzekļus. [..]

[..]

(20) Tā kā patērētāji un uzņēmumi nav vienādā stāvoklī, tiem nav vajadzīga vienāda aizsardzības pakāpe. Lai gan ir svarīgi nodrošināt patērētāju tiesības, līgumā paredzot noteikumus, no kuriem nevar atkāpties, uzņēmumiem un organizācijām ir lietderīgi ļaut vienoties citādi. [..]

[..]

(22) Patērētājiem vajadzētu būt aizsargātiem pret negodīgu un maldinošu praksi saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2005/29/EK (2005. gada 11. maijs), kas attiecas uz uzņēmēju negodīgu komercpraksi iekšējā tirgū attiecībā pret patērētājiem (OV 2005, L 149, 22. lpp.), kā arī ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2000/31/EK (2000. gada 8. jūnijs) par dažiem informācijas sabiedrības pakalpojumu tiesiskiem aspektiem, jo īpaši elektronisko tirdzniecību, iekšējā tirgū (Direktīva par elektronisko tirdzniecību) (OV 2000, L 178, 1. lpp.) un Eiropas

Parlamenta un Padomes Direktīvu 2002/65/EK (2002. gada 23. septembris) par patēriņa finanšu pakalpojumu tālpārdošanu (OV 2002, L 271, 16. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2005/29. [..]

[..]

(26) Direktīvā apstiprina patērētāja tiesības saņemt attiecīgo informāciju bez maksas, pirms patērētājs uzņemas saistības, ko uzliek jebkāds maksājumu pakalpojumu līgums. Līdzīgā veidā patērētājs jebkurā līgumattiecību laikposmā bez maksas papīra formā drīkst pieprasīt iepriekšēju informāciju, kā arī pamatlīgumu. Tādējādi patērētājs var salīdzināt maksājumu pakalpojumu sniedzēju pakalpojumus un nosacījumus, kas uz tiem attiecas, un jebkādu domstarpību gadījumā viņš var pārbaudīt savas līgumtiesības un saistības. [..]

[..]

(36) Šajā direktīvā būtu jānosaka noteikumi par atmaksājumu, kas aizsargā patērētāju, ja veiktā maksājumu darījuma summa pārsniedz summu, kāda bija paredzama. [..]

[..]

(54) Tā kā ir jāpārbauda, vai šī direktīva darbojas efektīvi, un jāuzrauga vienota maksājumu tirgus izveides gaita, trīs gadus pēc šīs direktīvas transponēšanas perioda beigām Komisijai būtu jāpieprasa sniegt pārskatu. Ņemot vērā finanšu pakalpojumu integrāciju pasaules mērogā un saskaņotu patērētāju aizsardzību arī ārpus šīs direktīvas darbības jomas, būtu jābūt iespējai paplašināt pārskata galvenos punktus, paplašināt piemērošanas jomu attiecībā uz valūtām, kas nav ES valūtas [..].”

4 Saskaņā ar šīs direktīvas 1. panta 1. punktu:

“Ar šo direktīvu paredz noteikumus, saskaņā ar kuriem dalībvalstis izšķir šādas sešas maksājumu pakalpojumu sniedzēju kategorijas:

[..]

d) maksājumu iestādes šīs direktīvas nozīmē;

[..].”

5 Minētās direktīvas 3. panta attiecīgi e) un o) punktā bija noteikts, ka tā nav piemērojama ne “pakalpojumiem, kuros maksājuma saņēmējs skaidru naudu kā daļu no maksājuma darījuma nodod maksātājam pēc tam, kad maksājumu pakalpojumu lietotājs tieši pirms maksājuma darījuma veikšanas to tiešā veidā ir pieprasījis kā samaksu par preču vai pakalpojumu iegādi”, ne “pakalpojumiem, ko nodrošina pakalpojumu sniedzēji, lai izņemtu skaidru naudu no bankomātiem, rīkojoties kā viena vai vairāku karšu emitentu pārstāvji, kuri nav puse pamatlīgumā ar klientu, kas izņem skaidru naudu no maksājuma konta, ar noteikumu, ka šie pakalpojumu sniedzēji neveic citus maksājumu pakalpojumus, kas uzskaitīti pielikumā.”

6 Šīs pašas direktīvas 4. panta 3. punktā bija precizēts, ka šajā direktīvā “maksājumu pakalpojums” ir definēts kā “viena no [tās] pielikumā minētajām uzņēmējdarbībām”.

7 Saskaņā ar Direktīvas 2007/64 4. panta 4. punktu “maksājumu iestādes” ir “juridiskas personas, kam saskaņā ar 10. pantu piešķirta atļauja nodrošināt un sniegt maksājumu pakalpojumus visā [Savienībā]”.

8 Šīs direktīvas 4. panta 14. punktā bija paredzēts, ka "maksājumu konts" ir "tāds konts uz viena vai vairāku maksājumu pakalpojumu lietotāju vārda, ko izmanto maksājumu darījumu izpildei".

9 Saskaņā ar minētās direktīvas 10. panta 1. punktu dalībvalstis prasa, lai maksājumu iestādes, kuras vēlas sniegt maksājumu pakalpojumus, pirms maksājumu pakalpojumu sniegšanas sākuma iegūst atļauju būt par maksājumu iestādēm.

10 Direktīvas 2007/64 pielikuma 2. punktā par "maksājumu pakalpojumu" bija kvalificēts tostarp pakalpojums, "kas ļauj izņemt skaidru naudu no maksājumu konta, kā arī visas operācijas, kas vajadzīgas, lai maksājumu kontu varētu izmantot".

Vācijas tiesību akti

11 Direktīva 2007/64 Vācijas tiesībās ir transponēta tostarp ar 2009. gada 25. jūnija *Gesetz über die Beaufsichtigung von Zahlungsdiensten* (Maksājumu pakalpojumu uzraudzības likums, turpmāk tekstā – "Maksājumu pakalpojumu uzraudzības likums"). Šī likuma 1. panta 1. punktā par "maksājumu pakalpojumu sniedzējiem" ir kvalificētas kredītiestādes, elektroniskās naudas iestādes, federālā valsts, federālās zemes, pašvaldības, kā arī Eiropas Centrālā banka, Vācijas Federālā banka un citas Eiropas Savienības centrālās bankas. Atbilstoši minētā 1. panta 1. punkta 5. apakšpunktam maksājumu pakalpojumu sniedzēji ir arī uzņēmumi, kuri, pat ja tie nav minētās institūcijas, nodarbojas ar maksājumu pakalpojumu sniegšanu savas uzņēmējdarbības ietvaros vai arī tādā apjomā, ka tam ir vajadzīga uzņēmējdarbības organizācija komercuzņēmuma formā. Šos uzņēmumus uzskata par "maksājumu iestādēm".

12 Saskaņā ar minētā likuma 1. panta 10. punktu pakalpojumi, "kuru ietvaros maksājuma saņēmējs skaidru naudu kā daļu no maksājuma darījuma nodod maksātājam pēc tam, kad maksājumu pakalpojumu lietotājs tieši pirms maksājuma darījuma veikšanas to tiešā veidā ir pieprasījis kā samaksu par preču vai pakalpojumu iegādi," nav maksājumu pakalpojumi. Direktīvas 2007/64 3. panta o) punktā paredzētais izņēmums turklāt līdzvērtīgā formulējumā ir ietverts šī paša likuma 1. panta 10. punkta 14. apakšpunktā.

13 Saskaņā ar Maksājumu pakalpojumu uzraudzības likuma 8. panta 1. punkta pirmo teikumu maksājumu iestādei, lai tā Vācijas teritorijā varētu sniegt maksājumu pakalpojumus, ir jāsaņem *Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht* (Federālā finanšu pakalpojumu uzraudzības iestāde, Vācija) rakstveida atļauja.

14 Atbilstoši šī likuma 31. panta 1. punktam maksājumu pakalpojumu sniegšana, nesaņemot tā 8. panta 1. punktā paredzēto atļauju, ir krimināls odāma.

15 *Strafgesetzbuch* (Krimināl kodekss) 73. pantā ir paredzēts:

"1. Ja ir izdarīts noziedzīgs nodarījums un izdarītājs vai līdzdalībnieks šī nodarījuma izdarīšanas nolūkā vai rezultātā ir kaut ko ieguvis, tiesa uzdod iegūto konfiscēt. Tas neattiecas uz gadījumu, kad cietušajam nodarījuma dēļ ir radies prasījums, kuru izpildot, no izdarītāja vai līdzdalībnieka tiktu atgūta nodarījuma rezultātā iegūtā vērtība.

2. Konfiskācijas apjoms ietver gūtos augļus. Tas var ietvert arī lietas, ko izdarītājs vai līdzdalībnieks ir ieguvis, atsavinot iegūto lietu, vai kā atlīdzību par tās iznīcināšanu, bojāšanu vai atņemšanu, vai arī pamatojoties uz iegūtām tiesībām."

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

16 *F. Rasool* vada *RE*, kas ir divu spēļu zāļu, kurās ir spēļu automāti, operatore Vācijā. Līdz 2012. gada beigām *RE* spēļu zāļu klientiem sniedza piekļuvi daudzfunkcionāliem terminālļiem, kuros viņiem bija iespēja samainīt banknotes monētās, kā arī izņemt skaidru naudu, izmantojot savas bankas piešķirto bankas karti un tai piesaistīto *Personal Identification Number* (PIN kods).

17 Šajos terminālļos veikto operāciju un darījumu apkalpošanu nodrošināja sabiedrība *Telecash*, kas darbojās kā ārpakalpojumu sniedzējs (turpmāk tekstā – "tīkla operators"). Tīkla operators bija daudzfunkcionālo terminālļu īpašnieks un tos iznomāja *RE*.

18 Līdz 2011. gada maijam naudas izņemšanas pakalpojuma sniegšanas režīms bija tāds, kā ir norādīts turpinājumā. Pēc PIN koda ievadīšanas tīkla operators pārbaudīja, vai klienta bankas kontā ir pietiekams līdzekļu daudzums un, ja tas tā bija, atļāva skaidrās naudas izņemšanu. Tīkla operators arī sekoja, lai *RE* ikreiz tiktu atmaksātas klientu izņemtās summas. Savukārt *RE* apmaiņā par piekļuves sniegšanu daudzfunkcionālajiem terminālļiem nesaņēma nekādu atlīdzību un maksāja tīkla operatoram naudas summu 0,13 EUR apmērā par katru veikto darījumu, kā arī fiksētu ikmēneša atlīdzību 48 EUR apmērā. Visā visumā vienīgā *RE* īstenotā darbība bija daudzfunkcionālo terminālļu uzpildīšana ar skaidru naudu.

19 No 2011. gada jūnija valsts tiesību aktu grozījumu dēļ un tādēļ, lai varētu turpināt sniegt naudas izņemšanas pakalpojumu bez maksājumu pakalpojumu sniedzējiem vajadzīgās atļaujas, *RE daļēji* izmainīja spēļu zālēs uzstādīto daudzfunkcionālo terminālļu darbības režīmu tādējādi, ka tajos [turpmāk] tika piedāvāta t.s. "*cash back*" izvēles iespēja. Saskaņā ar šo režīmu klienti naudu no daudzfunkcionālajiem terminālļiem tagad varēja izņemt tikai, ja vienlaikus pasūtīja kuponus 20 EUR apmērā, kuri sniedza iespēju ievietot monētas spēļu automātos. Šo summu klientu banka papildus skaidrā naudā izmaksātajai summai debetēja no viņu kontiem.

20 *Staatsanwaltschaft Stuttgart* (Štutgartes prokuratūra, Vācija), uzskatīdama, ka pat šādā darbības režīmā *RE* ir kvalificējama kā "maksājumu iestāde", kurai tādējādi ir pienākums saņemt atļauju, uzsāka pret *F. Rasool* kā RE vadītāju kriminālprocesu par tīšu maksājumu pakalpojumu sniegšanu bez atļaujas, pārkāpjot Maksājumu pakalpojumu uzraudzības likuma 8. pantu. Pamatojoties uz Krimināllkodeksa 73. pantu, šī iestāde pieprasīja konfiscēt visas summas, ko *RE* bija kreditējušas dažādās bankas, kuru klienti bija veikuši naudas izņemšanu. Šī summa bija 1 096 290 EUR. Ar 2015. gada 11. marta spriedumu *Amtsgericht Nürtingen* (Nirtingenas pirmās instances tiesa, Vācija) *F. Rasool* attaisnoja, uzskatīdama, ka pēdējais minētais nav sniedzis maksājumu pakalpojumus Maksājumu pakalpojumu uzraudzības likuma izpratnē.

21 Štutgartes prokuratūra par šo spriedumu iesniedza apelācijas sūdzību *Oberlandesgericht Stuttgart* (Federālās zemes Augstākā tiesa Štutgartē, Vācija), kura ar 2016. gada 18. marta spriedumu atcēla iesniedzējtiesas 2015. gada 11. martā taisīto spriedumu, pamatojoties it īpaši uz to, ka, lai gan daudzfunkcionālo terminālļu ekspluatācija nebija *RE* galvenā darbība, pēdējai minētajai nebija tiesību izvairīties no pienākuma saņemt Maksājumu pakalpojumu uzraudzības likuma 8. panta 1. punktā paredzēto atļauju. Līdz ar to lieta tika nosūtīta atpakaļ iesniedzējtiesai.

22 Šādos apstākļos šī tiesa uzskata, pirmkārt, ka uz *RE* veikto darbību attiecas Direktīvas 2007/64 3. panta o) punktā paredzētais izņēmums tostarp tāpēc, ka šī sabiedrība pirmām kārtām nebija "puse pamatlīgumā ar klientu, kas izņem skaidru naudu no maksājuma konta," šīs tiesību normas izpratnē un nebija noslēgusi līgumu ar savu klientu, kuri izņēma naudu, izmantojot daudzfunkcionālos terminālļus, bankām. Otrām kārtām, minētās tiesas ieskatā, nešķiet, ka pienākuma noteikšanu *RE* saņemt atļauju maksājumu pakalpojumu sniegšanai pamatotu kāda ar patērētāju aizsardzību saistīta prasība, jo tās vienīgā iesaistīšanās procesā bija daudzfunkcionālo terminālļu uzpildīšana ar skaidru naudu.

23 Otrkārt, iesniedzējtiesa uzskata, ka *RE* darbība pēc pārejas uz *cash back* sistēmu katrā ziņā ietilpst Direktīvas 2007/64 3. panta e) punkta piemērošanas jomā un ka līdz ar to šīs darbības veikšanai nav vajadzīga atļauja.

24 Treškārt, iesniedzējtiesa Tiesai uzdod pirmām kārtām jautājumu par to, vai *RE* sniegtais pakalpojums var tikt kvalificēts par "maksājumu pakalpojumu" it īpaši, ja šīs sabiedrības darbības ļauj izņemt skaidru naudu no maksājumu konta Direktīvas 2007/64 pielikuma 2. punkta izpratnē.

25 Šajā ziņā tā konstatē, ka, protams, *RE* veiktā daudzfunkcionālo termināļu uzpildīšana ar skaidru naudu sniedza spēļu zāļu klientiem praktisko iespēju skaidro naudu izņemt. Tomēr, iesniedzējtiesas ieskatā, Direktīvas 2007/64 pielikuma 2. punktā ietvertais formulējums "kas ļauj" nevar attiekties uz tādām darbībām kā tās, kuras šajā gadījumā veic *RE* un kurām ir vienīgi papildu raksturs attiecībā pret bankas sniegtajiem maksājumu pakalpojumiem, proti, pakalpojumiem, kas dod iespēju atvērt kontu un veikt no tā operācijas, izmantojot bankas karti, un [pakalpojumiem, kurus sniedz] tāda sabiedrība kā tīkla operators, kas savieno daudzfunkcionālos termināļus ar klientu banku kontiem.

26 Otrām kārtām šai tiesai nav skaidrs, vai šī *RE* pārmestā darbība var tikt kvalificēta par "maksājumu pakalpojumu", jo tas bija pakalpojums, kas spēļu zāļu klientiem tika sniegts bez maksas. Šādam bezmaksas pakalpojumam esot vienīgi papildu raksturs attiecībā pret *RE* galveno, proti, spēļu zāļu operatora, darbību, tādējādi *RE* neatbilstot Direktīvas 2007/64 4. panta 3. punktā paredzētajam nosacījumam, saskaņā ar kuru pakalpojuma sniedzēja darbībai ir jābūt uzņēmējdarbībai.

27 Ceturtkārt, iesniedzējtiesai nav skaidrs, vai ar Štutgartes prokuratūras uzsākto procesu nav pārkāpti no Tiesas judikatūras atvasinātie principi, saskaņā ar kuriem valsts iejaukšanās azartspēļu jomā nav pamatotas, ja attiecīgā dalībvalsts neīsteno sistemātisku un saskaņotu politiku, reaģējot uz sevišķi nopietnu vajadzību, piemēram, patērētāju aizsardzību. Turklāt šis process esot patvaļīgs, jo prettiesiska tāda naudas izņemšanas pakalpojuma sniegšana kā tas, ko piedāvāja *RE*, tikai ļoti reti esot krimināļprocesa priekšmets.

28 Piektkārt un visbeidzot, iesniedzējtiesai nav skaidrs, vai, ņemot vērā Savienības tiesībās garantēto tiesiskās noteiktības principu, Štutgartes prokuratūra drīkstēja, pamatojoties uz Krimināļkodeksa 73. pantu, pieprasīt visu ar daudzfunkcionālo termināļu starpniecību spēļu zāļu klientiem izmaksāto summu konfiskāciju.

29 Šādos apstākļos *Amtsgericht Nürtingen* (Nirtingenas pirmās instances tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai [Direktīvas 2007/64] 3. panta o) punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka iespēja izņemt skaidru naudu ar [bankas] karti un PIN kodu valsts koncesiju saņēmušas spēļu zāles bankas karšu terminālī, kas vienlaikus ir naudas maiņas aparāts, ja bankas un konta tehniskos pakalpojumus sniedz ārpakalpojumu sniedzējs, [kāds ir tīkla operators,] un izmaksa klientam notiek tikai tad, kad tīkla operators pēc konta seguma pārbaudes nosūta terminālim autorizācijas kodu, bet spēļu zāles īpašnieks tikai uzpilda daudzfunkcionālo naudas maiņas aparātu ar skaidru naudu un naudu izņemošā klienta konta turētājbanka tam kreditē izņemto summu, ir Direktīvas 3. panta o) punktā minētā darbība un tādējādi tās veikšanai nav vajadzīga atļauja?

2) Ja pirmajā jautājumā raksturotā darbība nav [Direktīvas 2007/64] 3. panta o) punktā minētā darbība,

vai [Direktīvas 2007/64] 3. panta e) punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka pirmajā jautājumā raksturotā iespēja izņemt skaidru naudu ar PIN kodu ir šajā tiesību normā minētā darbība, ja vienlaikus ar skaidras naudas izņemšanu tiek saņemts kupons 20 EUR apmērā, kurš ir jāizmanto pie spēļu zāles pārziņa, lai tas iemestu monētas spēļu automātā?

Ja pirmajā un otrajā jautājumā raksturotā darbība nav 3. panta o) un/vai e) punktā minētā darbība, kas neietilpst direktīvas piemērošanas jomā:

3) a) Vai [Direktīvas 2007/64] pielikuma 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka pirmajā un otrajā jautājumā raksturotā spēļu zāles īpašnieka darbība ir maksājumu pakalpojums, kura sniegšanai ir vajadzīga atļauja, lai gan spēļu zāles īpašnieks neapkalpo naudu izņemošā klienta kontu?

3) b) Vai [Direktīvas 2007/64]/EK 4. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka pirmajā un otrajā jautājumā raksturotā spēļu zāles īpašnieka darbība ir maksājumu pakalpojums šīs tiesību normas izpratnē, ja spēļu zāles īpašnieks sniedz šo pakalpojumu bez maksas?

Ja Tiesa uzskatītu, ka raksturotā darbība ir maksājumu pakalpojums, kura sniegšanai ir vajadzīga atļauja:

4) Vai Savienības tiesības un Direktīva [2007/64] ir jāinterpretē tādējādi, ka tās liedz piemērot krimināLsodu par bankas karšu termināļa lietošanu lietā ar raksturotajām īpatnībām, ja līdzīgi bankas karšu termināļi daudzās valsts koncesiju saņēmušās spēļu zālēs, kā arī valsts koncesiju saņēmušos un daļēji arī valstij piederošos spēļu namos ir tikuši vai tiek lietoti bez atļaujas un kompetentā atļaujas izsniedzošā un uzraudzības iestāde pret to neiebilst?

Ja arī uz ceturto jautājumu atbilde ir noliedzoša:

5) Vai Direktīva [2007/64] un Savienības tiesībās nostiprinātie tiesiskās noteiktības un tiesiskās skaidrības principi, kā arī Pamattiesību hartas 17. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka lietā ar raksturotajām īpatnībām tie aizliedz tādu iestāžu un tiesu praksi, saskaņā ar kuru valsts kasē ir ieskaitāmas naudas summas ("konfiskācija"), ko par tīkla operatora pakalpojumu spēļu zāles īpašnieks ir saņēmis no banku klientiem, kuri ar bankas karti un PIN kodu ir izņēmuši spēļu zāles īpašnieka uzpildīto skaidro naudu un/vai kuponus spēlēšanai spēļu automātos, lai gan visas kreditētās summas atbilst tikai summām, ko klienti ir saņēmuši skaidrā naudā un kuponos spēlēšanai automātos?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par trešo jautājumu

30 Ar trešo jautājumu, kas ir jāizvērtē kā pirmais, iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 2007/64 4. panta 3. punkts, skatot to kopsakarā ar tās pielikuma 2. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka skaidras naudas izņemšanas pakalpojums, kuru saviem klientiem sniedz spēļu zāļu operators, izmantojot minētajās spēļu zālēs uzstādītus daudzfunkcionālus termināļus, ir "maksājumu pakalpojums" šīs direktīvas izpratnē, ja operators šo pakalpojumu sniedz bez maksas, neveic nekādas operācijas minēto klientu maksājumu kontos un vienīgās darbības, ko tas šajā situācijā veic, ir piekļuves sniegšana šiem termināļiem un to uzpildīšana ar skaidru naudu.

31 Šajā ziņā ar Direktīvas 2007/64 4. panta 3. punktu, skatot to kopsakarā ar tās pielikuma 2. punktu, par "maksājumu pakalpojumu" ir kvalificēta uzņēmējdarbība, kurā tiek sniegta iespēja izņemt skaidru naudu no maksājumu konta, kā arī visas operācijas, kas vajadzīgas, lai maksājumu kontu varētu izmantot.

32 Šajā gadījumā, nepastāvot vajadzībai konstatēt, vai pakalpojums, uz kuru attiecas pamatlieta, sava apgalvotā bezmaksas rakstura dēļ bija vai nebija *RE* uzņēmējdarbība, ir jānorāda, ka saskaņā ar lēmumu lūgt prejudiciālu nolēmumu šī sabiedrība tikai nomāja un uzstādīja daudzfunkcionālos termināļus savās spēļu zālēs, kā arī uzpildīja tos ar skaidru naudu.

33 Lai gan šīs darbības bija iepriekšējas ar spēļu zāļu klientu maksājumu kontos veiktajām operācijām saistītas darbības, no lēmuma lūgt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka minētās operācijas īstenoja ārpakalpojumu sniedzējs, proti, tīkla operators. Pēdējais minētais bija tas, kas nodrošināja saikni starp daudzfunkcionālajiem termināļiem un klientu bankas kontiem, veicot viņu bankas kartes un PIN koda atpazīšanu, šādi padarīdams iespējamu skaidrās naudas izņemšanu.

34 Šādos apstākļos nevar atzīt, ka tāds pakalpojums kā tas, ko, izmantojot daudzfunkcionālos terminālus, sniedza *RE*, ļāva "izņemt skaidru naudu no maksājumu konta" Direktīvas 2007/64 pielikuma 2. punkta izpratnē. Turklāt Tiesas rīcībā nav informācijas, kura pierādītu, ka šī sabiedrība, sniedzot šo pakalpojumu, veica "visas operācijas, kas vajadzīgas, lai maksājumu kontu varētu izmantot," šīs pašas tiesību normas izpratnē.

35 Šo apsvērumu apstiprina, pirmkārt, Direktīvas 2007/64 4. panta 3. punktu, kā arī tās pielikuma 2. punktu ietverošā konteksta interpretācija.

36 No šīs direktīvas preambulas 6. apsvēruma izriet, ka ar to netiek īstenota pilnīga saskaņošana maksājumu pakalpojumu jomā. Tādējādi saskaņā ar šo preambulas apsvērumu Direktīvas 2007/64 piemērošana būtu jāattiecina tikai uz tiem pakalpojumu sniedzējiem, kuru "galvenais darbības veids" ir maksājumu pakalpojumu sniegšana šo pakalpojumu lietotājiem.

37 Tomēr, neskarot iesniedzējtiesas veicamo izvērtējumu šajā ziņā, no Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem izriet, ka *RE* galvenā darbība bija spēļu zāļu operatora darbība un ka šajā kontekstā ar daudzfunkcionālajiem termināļiem saistītās operācijas attiecībā pret minēto darbību bija vienīgi papildpakalpojums.

38 Otrkārt, tā kā *RE* neīstenoja nekādas ar spēļu zāļu klientu kontiem saistītas operācijas, ar patērētāju kā maksājumu pakalpojumu saņēmēju aizsardzību saistītas prasības, kā izriet no Direktīvas 2007/64 preambulas 20., 22., 26., 36. un 54. apsvēruma, nepamato tāda skaidras naudas izņemšanas pakalpojuma kā tas, ko sniedz *RE*, kvalifikāciju par "maksājumu pakalpojumu" šīs direktīvas izpratnē.

39 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz trešo jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2007/64 4. panta 3. punkts, skatot to kopsakarā ar tās pielikuma 2. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka skaidras naudas izņemšanas pakalpojums, kuru saviem klientiem sniedz spēļu zāļu operators, izmantojot minētajās spēļu zālēs uzstādītus daudzfunkcionālus terminālus, nav "maksājumu pakalpojums" šīs direktīvas izpratnē, ja operators neveic nekādas operācijas minēto klientu maksājumu kontos un vienīgās darbības, ko tas šajā situācijā veic, ir piekļuves sniegšana šiem termināļiem un to uzpildīšana ar skaidru naudu.

Par pirmo, otro, ceturto un piekto jautājumu

40 Ņemot vērā uz trešo jautājumu sniegto atbildi, uz pirmo, otro, ceturto un piekto jautājumu nav jāatbild.

Par tiesāšanās izdevumiem

41 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (piektā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2007/64 (2007. gada 13. novembris) par maksājumu pakalpojumiem iekšējā tirgū, ar ko groza Direktīvas 97/7/EK, 2002/65/EK, 2005/60/EK un 2006/48/EK un atceļ Direktīvu 97/5/EK, 4. panta 3. punkts, skatot to kopsakarā ar tās pielikuma 2. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka skaidras naudas izņemšanas pakalpojums, kuru saviem klientiem sniedz spēļu zāļu operators, izmantojot minētajās spēļu zālēs uzstādītus daudzfunkcionālus terminālus, nav "maksājumu pakalpojums" šīs direktīvas izpratnē, ja operators neveic nekādas operācijas minēto klientu maksājumu kontos un vienīgās darbības, ko tas šajā situācijā veic, ir piekļuves sniegšana šiem termināļiem un to uzpildīšana ar skaidru naudu.

[Paraksti]